

sters Velvilje, men jeg tvivler meget mere om Ministeriets Velvilje, og det har jeg vistnok Grund til efter de mange Aar, i hvilke vi have behandlet denne Sag. Jeg tror, at der findes Stemmer oppå i den røde Bygning, som blive meget værre at komme af Sted med end den højterede Minister, i alt Fald saa vidt man kan tro — og det vil jeg gøre indtil videre — paa hans velvillige Udtalelse her. Det er jo ganske rigtigt, at vi ikke kunde gøre syndeligt ved Lovens i Fjor, da den først kom i Februar Maaned, men jeg kan rigtignok ikke indrømme den højterede Minister, at det er et lille Lovforslag, thi det angaar jo uhyre Værdier. Vi vide jo endog, at de reelle Apoteker ifølge den omtalte Kommissions Betænkning med deres Inventar, deres Bygninger og deres Privilegier ere vurderede til ca. 25 Millioner Kr., saa det er virkelig ikke Smaasummer, det her drejer sig om. Det er derfor intet Under, at Tinget vil have Sagen grundig behandlet gennem det Udvalg, der maatte blive nedsat; men det forekommer mig, at den højterede Minister, naar han omtaler denne Sag, herved kun har Øje for den ene Side af Sagen, og det var ogsaa den, der blev fremdragen i Fjor, da vi behandlede Sagen. Det er lykkedes Farmaceuterne ved deres Pagtforening, deres Skriven og Talen at vække saa megen Opmærksomhed og Interesse for deres Side af Sagen, om jeg saa maa sige, at vi kunne forstaa, at den højterede Minister har et klart Øje for, at her maa gøres noget, her maa der sørges for, at Enkerne ikke blive ved at sidde med Privilegier, og at de, der ere, og ville være Apotekere, ogsaa maa passe deres Apoteker, og ogsaa overlade det til andre sagkyndige. Det er, som sagt, lykkedes disse Folk ved den Opposition, de have rejst, og den har jo til sine Tider ikke været saa lavmælet, at vække Interesse for deres Sag; vi have jo hørt den højterede Minister atter og atter gentage, at det var det, man skulde vinde paa dette Lovforslag. Men maatte jeg tillade mig at gøre den højterede Minister opmærksom paa, at der er ogsaa en anden interesseret Part, og det er Befolkningen. Det er det, vi stadig have hævdet fra Folketingets Side, naar vi behandlede denne Sag, at skulde vi til en Omordning paa dette store Omraade, som har sin Interesse for os næsten alle mere eller mindre, maa den langt højere Grad tages Hensyn til Befolkningens Ønsker. Jeg har ikke noget mod, at den højterede Minister tager Hensyn til Farmaceuterne; jeg tror, at de have været meget ildestillede

til Dato, og at det er meget naturligt og forstaaeligt, at man tager Hensyn til denne Samfundsklasse. Men jeg maa rigtignok hævde og bede den højterede Minister ikke glemme, at den anden Side af Medaillen er den, at vi ved en ny Ordning paa dette Omraade faa en langt lettere Adgang til at faa Apoteker oprettede. Og her vil jeg slutte med at sige, at det forekommer mig, at vi slet ikke behøve at have saa forfærdeligt ondt ved at komme af med disse reelle Apoteker med deres mange Millioner, thi lad os aldrig glemme, at den lovlige Ordning her i Danmark er jo den, at Administrationen har Lov til at oprette lige saa mange Apoteker, den vil, ved Siden af de nu bestaaende. Naar nu Forholdet er det, at nogle enkelte Mennesker i Samfundet have en Ret, men at denne Ret ikke er anderledes beskaffen, end at man har Lov til at oprette lige saa mange ny Apoteker ved Siden af, som man vil, er denne Ret slet ikke saa forfærdelig meget værd. Naar vi derfor tale om de uhyre Summer, der skyldes de reelle Apotekers Indehavere, naar vi skulle have deres Rettigheder afløste, maa enhver indrømme — og jeg er vis paa, at den højterede Minister fuldt ud indrømmer det — at det er en begrænset Ret, de have, da vi, som sagt, have Lov til at oprette lige saa mange ved Siden af, som vi ville. Indehaverne af de reelle Apoteker maa, naar de tænke paa, hvad Værdi deres Privilegier have, tage med i Betragtning, at dette i højeste Grad vil reducere deres Værdi i økonomisk Henseende. Jeg er overbevist om, at Folketinget vil tage denne Sag op til den alvorligste og velvilligste Overvejelse, og hvis den erede Minister da ogsaa vil vise sig velvillig, kunne vi dog maaske en Gang naa et Skridt frem. Jeg indrømmer, vi gjorde et Skridt frem, da vi bestemte, at der skulde gives en Afgift, som skulde opsamles i en Fond, der skulde bidrage til, at man fik Apoteker der, hvor der kun var lidt at fortjene. Det var et Skridt fremad, og det skulde glæde mig, om vi kunde gøre et lignende Skridt; men jeg er overbevist om, at Folketinget ikke lader sig nøje med at tage Hensyn til Farmaceuterne alene, skønt det ikke har noget mod dem heller, men at det paa Folkets Vegne vil forlange, at der bliver taget Hensyn til dette vil være en god ting.

Justitsministeren (Rumpf): Ja, det var ikke min Mening, at fremkalde nogen Diskussion; hvis jeg havde troet, at der var blevet Diskussion, vilde jeg have ventet til Slutningen med at tage Ordet, og